

[Ole Vig Jensen]

amtets vigtigste enkeltopgave. Den har meget stor folkelig interesse og er i øvrigt en kostbar institution i amtskommunerne. Også af den grund er det vigtigt, at det, man foretager sig, er i rimelig god overensstemmelse med, hvad der er befolkningens ønsker.

Det er også i god overensstemmelse med det lokale demokrati, som vi er mange der gerne vil arbejde for og ofte taler om. Netop når det gælder amtsrådene og amtskommunerne, er det min opfattelse, at der i forvejen er vanskeligheder med at gøre amtsrådets arbejde og amterne nærværende for de enkelte indbyggere i amterne. Sygehussagen kunne måske være et af de områder, hvor man fik gjort det klart, hvor vigtig også den del af de politiske beslutningsprocesser er, der hører vort samfund til, i dette tilfælde amterne.

Når det gælder sygehusspørgsmålet, mener jeg at kunne se klare tendenser til, at en utilfredsstillende sygehusplanlægning og en beslutningsprocedure i amtsrådene og i amtsrådenes sygehusudvalg, som ikke skaber tryk hos de mennesker, der har interesser på området, medfører, at der vokser protest- og græsrodsbevægelser frem. Nu kan det i sig selv ofte være godt, at der er grupper af mennesker, der på den måde samler sig og interesserer sig for en bestemt sag. Men når vi som i amterne – det drejer sig om et større antal amter – ser ganske mange mennesker på tværs af de politiske partier samle sig i tusindvis i organisationer og foreninger i forhold til sygehusspørgsmålet, så mener jeg, at det må give anledning til overvejelser hos dem, der er de besluttende, her amtsrådet og i en vis udstrækning folketing og regering.

Jeg mener, ministeren har ret, når hun siger, at det ikke er altid, der er foregået en reel debat forud for den endelige sygehusplanlægning. Jeg synes også, ministeren har ret, når det bliver sagt, at vi heller ikke nu må søge frem mod en offentlighedsfase, som bliver en ny tung proces i det politiske arbejde. Det er den fare, der består.

Jeg synes også, det er rigtigt, når ministeren får sagt, at det også er nødvendigt over for befolkningen at få klargjort, hvad konsekvenserne er, hvis man vil have en anden udvikling af sygehusvæsenet end den, amtsrådet måske stiler imod. Ikke desto mindre er det netop en begrundelse for, at der er behov for at få en rimeligt bred folkelig de-

bat, finde en høringsform, som gør, at sagen bliver belyst bedst muligt.

Jeg kommer også fra et af de amter, der er nævnt her i dag, nemlig Vestsjællands amt, hvor man nu har tilendebragt eller nærmest tilendebragt en sygehusplanlægning, og jeg tør nok sig, at her har man på det nærmeste sat sig mellem 2 stole. Godt nok har man fået truffet en beslutning, men så vidt jeg kan vurdere det en beslutning, som har betydet, at stort set alle parter, tilhængere og modstandere af den bestående plan, er utilfredse med resultatet.

Derfor vil jeg se hen til, at ministerens overvejelser om, hvordan vi kunne fremme en bedre beslutningsproces på dette område, kunne betyde, at der i hvert fald var nogle steder – jeg tror også det gælder mit eget amt – hvor der kunne være behov for, at man, om jeg så må sige startede på en frisk. Det er i hvert fald utilfredsstillende, at man i øjeblikket i dette amt – jeg ved, at det gør sig gældende et par andre steder – arbejder med en sygehusplan, som faktisk alle er utilfredse med. Egentlig er det også synd for amtsrådet og amtsrådets medlemmer, fordi der her er tale om overordentlig komplicerede spørgsmål. Det er min fornemmelse, at også amtsrådsmedlemmerne har vanskeligt ved at bevare det overblik, som er en vigtig forudsætning for at træffe de rigtige og nødvendige beslutninger.

Jeg vil derfor opfordre ministeren til, med de overvejelser, der nu er i gang i ministeriet, hurtigt at få truffet en beslutning om, på hvilken måde vi, bedre end det er tilfældet i dag, får inddraget borgerne i beslutningsprocessen. Det kunne gavne mange steder, måske også i Vestsjælland.

Birgith Mogensen (CD):

CD mener, at indenrigsministeren både i tale og skrift igennem landets medier, TV og radio inklusive, har gjort et stort arbejde for at rundkaste sine og regeringens meninger med hensyn til sygehusplanerne. Læserbreve og lægmandsudtalelser har da også i høj grad gjort indtryk på i dette tilfælde de bestemmende amtsråd landet over.

Konklusionen er pr. dags dato den, at såfremt man kunne forestille sig en folkeafstemning om en generel sygehusplan, så er det i hvert fald sikkert og vist, at ikke ét ene-